

Metoda terapeutyczna stosowana przy mózgowym porażeniu dziecięcym została zapoczątkowana w latach 40-tych XX w. przez Bertę (fizjoterapeutka) i Karla (neurolog) Bobath.

Usprawnianie metodą NDT Bobath umożliwia dziecku wszechstronny rozwój, aby mogło przyswoić dostarczane mu doświadczenia sensomotoryczne i wykorzystać je w czynnościach życia codziennego na tyle, na ile pozwala mu istniejące uszkodzenie OUN.

Postępowanie diagnostyczno – terapeutyczne oparte jest na określeniu głównego problemu pacjenta który związany jest z upośledzeniem funkcji motorycznej (włączając napięcie mięśniowe i wzorce ruchowe), czuciowej, percepcyjnej i poznawczej w wyniku uszkodzenia CUN. Przygotowanie do funkcji następuje poprzez wpływanie na napięcie mięśniowe oraz ułatwienie zbliżonych do prawidłowych wzorców aktywności. Każdy ruch jest odpowiednio przygotowany i połączony z przenoszeniem ciężaru ciała i zaznaczeniem linii środkowej ciała.

W koncepcji Bobath spojrzenie na dziecko jest globalne, nie porusza się tylko poszczególnymi kończynami, ale pracuje całe ciało, poza tym branych pod uwagę jest wiele sfer życia dziecka np. korygowane są pozycje w których dziecko przebywa w ciągu dnia, spożywa posiłki, sposób ubierania dzieci itp. Dziecko w terapii ma zdobywać nowe umiejętności funkcjonalne, które dają mu większą samodzielność. Ważne jest również by w czasie terapii dziecko osiągało zaplanowany cel i jednocześnie miało przy tym dużo radości.

Metoda wykorzystuje w terapii zaopatrzenie ortopedyczne oraz współpracuje z takimi metodami jak hipoterapia, SI, Dunag 02, kinesiologia taping.

Jest szeroko stosowana na całym świecie, nie wywołuje kontrowersji, jej założenia są powszechnie akceptowane, a podejście do pacjenta indywidualne.